

MISSA EXEQUIAL DE MONS. LLUÍS RUDÉ I ARIMANY

Homilia pronunciada al monestir de Santa Maria de Ripoll, el dia 5 d'agost del 2013

(Rm 14,7-9.10b-12 / Jn 11, 32-45)

La llarga malaltia ha anat fent el seu camí, i el cos del nostre germà Mons. Lluís Rudé i Arimany, prevere de l'Església de Vic i capellà de Sa Santedat, s'ha afeblit fins al punt de la mort. I avui nosaltres, en aquest monestir de Santa Maria de Ripoll, lloc de la seva infància i joventut, l'acomiedem amb el dolor al cor per la mort d'una persona estimada. Però el nostre dolor està amorosit per l'esperança cristiana. Els cristians, quan acomiedem un germà en la fe, ho fem amb la certesa de la vida eterna i amb la certesa de la resurrecció a la fi dels segles, quan Crist, *Senyor de vius i de morts*, es manifestarà ple de glòria i majestat. El nostre comiat en el dolor per la separació s'omple de la joia profunda que brolla de l'esperança en Crist mort i ressuscitat. Sí, germans, aquesta és la nostra fe: Crist, el Fill de Déu, ha vençut el pecat i la mort. La mort ha estat vençuda per Crist. Ell és el vencedor de la mort. La seva victòria ha obert en el món l'esperança que mai no mor. I aquesta és l'esperança que avui omple el nostre cor. El nostre germà, Mn. Lluís Rudé, no ha caigut en les mans de la mort, sinó que Crist, el Senyor, l'ha rescatat d'aquest poder i, per tant, ha estat cridat a la vida per sempre, a la vida eterna.

Celebrem l'eucaristia, la missa exequial en sufragi pel nostre germà, Mn. Rudé. En la celebració de l'eucaristia l'Església posa en les mans de Déu aquell a qui ha portat en el seu si durant tota la seva vida de fill de Déu, des del moment inicial del baptisme. En la gran pregària de l'Eucaristia, l'Església ofereix al Pare el sacrifici de Crist per l'Esperit Sant. És el gran moment de pregària esperançada, perquè es fa en la fe en Crist, que, ple d'amor, s'ofereix com a víctima de salvació a favor de tots els homes. I en aquesta gran pregària nosaltres, l'Església, la gran família dels fills de Déu, presenta el seu fill, el nostre germà, perquè el Senyor amb la seva gran misericòrdia li perdoni tots els mancaments que encara poguessin restar en el seu cor i l'aculli ja ara en el seu regne de benaurança, de vida per sempre.

I l'eucaristia és una celebració. Adonem-nos bé del que fem! En la mort d'un germà en la fe fem celebració. I, de fet, és l'única i veritable celebració que els homes podem fer. Quantes celebracions amb molt de soroll i de parafernàlia, que no deixen de ser celebracions buides i transitòries! Perquè, ben mirat, ¿pot haver-hi celebració autèntica quan l'home experimenta contínuament la mort? Tota victòria d'aquest món és l'inici d'una desfeta. Aquesta és l'experiència que portem en el nostre cor, sobretot els qui per edat més gran guardem la memòria de tantes coses que han promès tant però han caigut en la llei de la caducitat i de la mort.

En l'eucaristia els cristians celebrem la victòria de Crist sobre la mort. En l'eucaristia celebrem el triomf de Crist. Cada missa és la celebració del misteri pasqual de Crist mort i ressuscitat. La missió de Crist va dirigida contra la mort que devora el temps i que ens força a refugiar-nos en la mentida que pretén oblidar o destruir el temps. Quants somnis col·lectius ens volen fer caure en aquest parany, per posar l'esperança definitiva en realitats caduques i fugisseres! Solament si existeix una resposta a la mort, l'home pot omplir el seu cor de l'alegria que mai no mor, de la joia profunda que perdura sempre, malgrat tot el que aparentment ens la vulgui robar. La victòria de Crist sobre la mort és l'única i vàlida autorització per a l'alegria, aquella sobre la qual pot basar-se veritablement una celebració, una festa. L'eucaristia constitueix en el seu nucli fonamental la resposta a la pregunta que hi ha en el cor de

tot home sobre el perquè de la mort i la pregunta del que hi ha després de la mort. L'eucaristia és el trobament amb l'Amor que és més fort que la mort.

Sí, germans, aquesta eucaristia que celebrem ens porta a l'Amor que no mor mai. L'eucaristia és el trobament amb la font inexhaurible de l'Amor que perdura sempre, l'Amor del Déu vivent i misericordiós. Aquesta fou la fe de Mn. Lluís Rudé, feta expressió de caritat i de lliurament als altres en els diferents ministeris a favor de l'Església, Poble de Déu, àdhuc més enllà de les fronteres de la carn i la sang, allà on la necessitat del servei demanava la seva presència. Després d'uns anys de ministeri en la diòcesi, va acollir la crida de Déu, per mitjà de l'Església, per a servir els immigrants espanyols a Suïssa. La fe en el Senyor ens demana la missió. El ministeri sacerdotal ha d'estar sempre obert a les necessitats del Poble de Déu en cada tombant de la història. Recentment ens deia el sant pare Francesc en una catequesi sobre l'Església, Poble de Déu: «Ser Església, ser Poble de Déu segons el gran disseny de l'amor del Pare, significa anunciar i portar la salvació de Déu a aquest món nostre, que sovint s'extravia i està necessitat d'obtenir respostes que animin, que donin esperança, que donin nova vigoria per al camí. Que l'Església sigui el lloc de la misericòrdia i de l'esperança de Déu en què cada persona pugui sentir-se acollida, estimada, perdonada, animada a viure d'acord amb la bona nova de l'Evangeli! I perquè l'altre se senti acollit, estimat, perdonat, animat, l'Església ha de romandre amb les portes obertes, perquè tots hi puguin entrar. I nosaltres hem de sortir per aquestes portes a anunciar l'Evangeli» (12-7-2013).

Sant Pau ens ha dit en la carta als Romans: *Si vivim, vivim per al Senyor; si morim, morim per al Senyor; en la vida i en la mort som del Senyor*. I aquestes paraules són adequades per a poder resumir la vida i la mort de Mn. Lluís Rudé. Ell va maldar sempre en la seva vida per ser del tot per al Senyor, posant al seu servei els dons que de Déu havia rebut: la seva persona, la seva intel·ligència, la seva capacitat de treball i d'organització. La seva humanitat i senyoria el feia sempre humil servidor dels altres. Per això el nostre cor s'omple de l'esperança posada en la misericòrdia de Déu perquè el qui sempre en la vida va voler ser del Senyor, ara en la mort també serà del Senyor.

Som en l'Any de la Fe i en l'evangeli hem escoltat les paraules de Jesús a Marta, la germana de Llätzer i de Maria: *¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?* Aquest repte de Jesús a Marta ho és també per a tots nosaltres. Som convidats, en l'enterrament del nostre germà Mn. Lluís Rudé, a renovar la nostra fe, a redescobrir-nos creients, a fer en el més pregon del nostre cor un acte de fe en Jesús, l'únic que ha passat de la mort a la vida, per a no morir mai més, venent per a tota la humanitat el poder del pecat i de la mort, el poder de l'odi i de la mentida. Germans estimats, aquesta és la lliçó de Mn. Rudé que ha de restar en el nostre cor. Ell era un home de fe, que va lluitar tota la seva vida perquè la llum de la fe nasqués i visqués en el cor de les persones que Déu va posar en el seu camí. El papa Francesc en la seva primera carta encíclica, *Lumen fidei*, tot comentant aquestes paraules de Jesús a Marta ens diu: «El qui creu hi veu; hi veu amb una llum que il·lumina tot el trajecte del camí, perquè arriba a nosaltres des de Crist ressuscitat, estel del matí que no coneix posta» (núm. 1).

Que santa Maria de Ripoll, venerada i estimada en aquest monestir i vila de Ripoll, sigui mare de Misericòrdia per al nostre germà, a qui acomiadem en el dolor i l'esperança, i que tantes vegades la va mirar i s'hi va emparar. Que també santa Maria sigui per a tots nosaltres mare de la nostra fe i, amb paraules del Sant Pare, li diem:

«Mare, ajudeu la nostra fe. Ajudeu-nos a fiar-nos plenament de Déu, a creure en el seu amor, sobretot en els moments de tribulació i de creu, quan la nostra fe és cridada a créixer i a madurar. Sembreu en la nostra fe l'alegria del Ressuscitat. Recordeu-nos que el qui creu no està mai sol. Ensenyeu-nos a mirar amb els ulls de Jesús, perquè ell sigui la llum en el nostre camí. I que aquesta llum de la fe creixi constantment en nosaltres, fins que arribi el dia sense posta, que és el mateix Crist, el vostre Fill, nostre Senyor. Amén» (cf. *ibídem*, 60).